

A múlt üldöz, a végzet már az árnyékban vár.

THE FLOATING WORLD

a lebegő világ

fine
selection

AXIE OH

AXIE OH

THE
FLOATING
WORLD

a lebegő világ

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

ELSŐ FELVONÁS

EGY SÖTÉT
VILÁG

1. FEJEZET

REN

A Hebek-hegységtől keletre

EGYRE GYORSABBAN DÖNGÖTT a dob, ahogy Ren a kör közepére bukfencezett, cigánykereket vetve kézenállásba emelkedett, és égnek meredő lábakkal lépegetett előre. Amikor azt érezte, hogy az álarca elcsúszik az álláról, visszanyomta a helyére, nehogy elillanjon az illúzió, hogy ő nem lány, hanem egy rózsás arcú démon.

A kör átellenes felén valaki felkacagott, amikor Kisbácsi a csípőjét riszálta a tömegnek. Mellkasát a rövid kabátkán kívül nem takarta semmi. Ahogy Ren, ő is álarcot viselt, csak az övét fehérre festették, az arcán kék pöttyökkel. Egy csuklómozdulattal szétnyitotta papírlenyegzőjét, és kacéran rezegtetni kezdte. Pár nő trágár megjegyzéseket kiáltott oda neki, a fiatal emberek meg elpirulva, lökdösődve próbáltak úgy helyezkedni, hogy jobban lássák.

Ren a lábával egyensúlyozva, egyik kezéről a másikra szökkenve Kisbácsi felé indult.

Most kevesebb néző gyűlt össze, mint tavaly, de lelkesedésükkel kárpótolták őket érte. A falubeliek közül néhányan hordókat

görgettek a kör széléhez, és a tenyerükkel csapkodták az oldalukat, gazdagítva Nagybácsi dobolásának az ütemét.

A társulat előadása már fél órája zajlott. Ren még tudta volna folytatni, de a karavánnak délben el kellett indulnia, hogy a hétvégére Gorje falvába érjenek. Nagybácsi néhányszor gyors egymásutánban rácsapott a homokóra alakú dob mindkét bőrére, ez volt a jel, hogy hamarosan véget kell vetni a számnak.

Ren talpra ugrott, és tekintetével végigpásztázta a közönséget. Észrevett egy hét-nyolc éves forma lánykát, aki egy fiúcsapat előtt ücsörgött törökülésben. A lány nem figyelt rájuk, noha meg-meg-lokték hátulról, csak Rent bámulta ragyogó szemével.

Ren szívében felismerés dobbant: ő is ilyen volt ekkora korában. Amikor Nénje a színpadon állt, pislantani sem akart, nehogy elszalassza a csuklója egyetlen rándulását vagy a feje billentését. Nénje a testével egész világnyi szereplőt tudott meglevelelni. Egyszer holdfényes erdőben sebesen rohanó őzzé változott, máskor tengeren elveszett matróz volt, akit maguk alá temettek a hullámok. Ren mindig nevetett, amikor ravasz, rászédett rókaként fülét-farkát behúzva szaladt, aztán zokogott, amikor Nénje özvegyet játszott, aki a hegyen kiáltozott soha vissza nem térő szeretője után.

Nénje történeteinek keresztül ezer életet élhetett, démonokat győzhetett le, és túljárhatott az istenek eszén.

Ez a kislány úgy nézett Renre, mintha ő is képes lenne ugyanilyen csodákat tenni.

Ren és Kisbácsi arról pantomimeztek el egy történetet, hogy egy démon megpróbál becsapni egy nemesembert, de a férfi keresztülhúzza a terveit. A cselekmény fonalát sajnos már egy ideje elvesztették, de ha be akarják fejezni az előadást, újra fel kell venniük, ám előtte még jöhet egy utolsó mutatvány.

Ren futva átszelte a kört, és felugrott a legközelebbi hordóra. Nagybácsi felé fordult, de ő már készen várta a következő lépést. A dob bal oldalán feszülő bőrre csapott az ütővel, rövid puffanásokat hallatott, aztán a jobb oldalra is ráhúzott nyitott tenyerével.

Egy ugrás és egy átfordulás a levegőben eléggé le fogja nyűgözni a tömeget, és mégis...

Ren lehunyta szemét. Érezte a benne élő, a szíve ritmusára lüktető, örökös lángként lobogó fényt. Most előhívta, de csak egy szikrányit. A hasából induló melegség végigterjedt a karján, aztán az ujjai hegyén át szökött a világra.

Szélcsend volt, a fény azonban megkavarta a levegőt. Ren alatt erős fuvallat támadt, végigsimított a hordón, és felfújta a lány nadragszárát. Ren hátraszökkent, hagyta, hogy a légáramlat az ég felé emelje. Egy pillanatra pánikba esett – magasan volt, *túl magasan* –, de aztán megcsavarta a testét a levegőben, és bukfencet vetve ért a döngölt földre.

Egy másodpercre csend lett, aztán a közönség ujjongó tapsvihárban tört ki.

Kisbácsi mellé sietett.

– Na most aztán megcsináltad! – méltatlankodott, de Ren hallotta a hangjában bujkáló vigyorgást.

– Szerinted Nénje nézte? – kérdezte Ren. Már elmúlt az adrenalin hatása, és szorongani kezdett. Nénje figyelmeztette, hogy ne használja a varázserejét, különösen idegenek előtt. Ren érvelhetett volna azzal, hogy a nézők felrázásáért tette, hiszen a boldog közönség mindig nagyvonalúbb, de a lelke mélyén tudta, hogy ez nem lenne igaz.

– Reméljük, nem – válaszolt Kisbácsi vidáman. – Hopplá!

Megragadta a lány derekára kötött szalagot. Meghúzta, ahogy a próbákön is, Ren pedig kiforgott a másik irányba. A szalag

letekeredett közöttük, csak úgy vöröslött a Nagybácsi által készített safrányoszeklice-festéktől. Ren háttal a földre zuhant, és széttárt végtagokkal, mozdulatlanul elterült.

Ahogy a víz rohan a patakból kiemelt kő helyére, a falubeliek előzőnlőtték őt, élelmiszereket és pénzt nyomtak a karjába. Ren talpra lendülve átvette az ajándékokat, együtt nevetett a nadrágszárát cibáló gyerekekkel, és csalódott arcot vágott, amikor egyikük sem talált rá a varrások közül felcsapó szélre. Még beletelt néhány percbe, hogy kikeveredjen közülük, és Kisbácsi keresésére induljon.

A falu szélén talált rá, a fiú egy deszkaemelvényen ülve számolgotta az előadás után befolyt keresetüket. A háta mögött görnyedező fenőőfa mintha át akart volna lesni a válla felett.

Kisbácsi levette az álarcát, ezzel felfedve kipirult, szép arcát. Ren „Kisbácsi”-nak hívta, mivel Nénje öccse volt, meg persze azért is, hogy megkülönböztesse „Nagybácsi”-tól, aki viszont Nénje férje, ám a fiú csupán tizennyolc éves volt, miközben Ren tizenhét. *Majdnem* tizenhét. Kisbácsi haja rendetlen csomókban meredt az ég felé, a feje egy csírázó magra hasonlított. Ren ellenállt a késztetésnek, hogy kedveskedve lesimítsa, ahogy Nénje tette volna.

Leült mellé, levetette a szandálját, és felhúzta a lábát az emelvényre. A karjában tartott tárgyakat a kupac mellé tette: szójabab letakart kosárban, kis fazéknyi szójaszós és egy kocka fermentált babkrém. Ez a falu a szójababtermeléséről volt ismert. A lány kiürítette zsebéből a csilingelő pénzürméket, és a deszkákra dobta, ahol pattogva-pörögve megpihentek.

Ren és Kisbácsi vállt vállnak vetve a sokféle ajándék és a néhány maroknyi készpénz fölé hajoltak. Nem sokat kerestek, összesen kevesebbet, mint az előző évek nyereségének a negyedét. A többi faluban

is így jártak, habár mindig megdöbbentek rajta. Ren a tömeg lelkesedését látva többet remélt.

– Nos – szólalt meg Kisbácsi hosszú hallgatás után. – A babot, azt nagyon szeretem.

– A legutóbbi aratás idején betegség fertőzte meg a termést – halatszott egy komor hang a hátuk mögött, mire Ren és Kisbácsi mindketten összerendeztek.

Nénje hangtalanul érkezett meg a faluból idevezető rövid úton. Ez nem kis eredmény volt, mivel két napja kificamodott a bokája, és azóta bottal közlekedett. Szigorú arca körül sötétbarna hajtincsek szálldestak. Tekintete nem állapodott meg rajtuk, hanem továbbvándorolt az üres szántóföldekre.

– Valami baj van a földdel.

Ren megborzongott Nénje szavaira. A karaván népének is feltűntek a változások, amikor először kelet, majd észak felé vették az utat a folyók völgyeiben szétszórt kis falvakból a nagyobb, tengerparti városok irányába. Minél beljebb haladtak a szárazföld szíve, vagyis nyugat és a hegyek felé, annál rosszabb lett. A vadásaik túlságosan csendes erdőkről számoltak be, ahol a bozótba lőtt nyílvevessző egyetlen madarat sem riasztott fel; olyannyira mozdulatlan tavakról, hogy üveglapnak nézték őket, és kiszáradt, egykor vadvirágokat termő tisztásokról meséltek.

A hegységhez közelebb épült falvak lakosai babonások voltak: a sílány aratást az elégedetlen szellemekre fogták, a gyermekek betegséget a démonok művének nevezték. Gorje falva volt az utolsó település az útjukon. A legelszigeteltebb helyen, a legmagasabb hegy lábánál feküdt.

Ha Renen múlik, ő az egész látogatást kihagyta volna. Az ottaniak mogorvák és ingerlékenyek voltak. Nénje és a karaván vezetői mégis

ragasztkodtak hozzá, hogy minden évben visszatérjenek. Gorje lakosai számítottak a kereskedelmükre, és a völgy vénjeinek több olyan ritka növényre is szükségük volt az orvosságaikhoz, amik csak a hegyek mélyén termettek meg.

A hegység őrzése nehéz és hálátlan feladat, mondta mindig Nénje, amikor Ren panaszkodott, márpedig ezt igen gyakran tette. *Megtiszteltetés, hogy könnyíthetünk a terhükön.*

Mitől védik? Az unalomtól? – morgott ilyenkor mindig Ren.

A karavánnak öt napig tart elérni a falut, miközben a Hebek-hegység egyre közelebből fog fölérni tornyosulni, amíg egy reggel arra kell majd ébredniük, hogy a napvilág eltűnt, és az erdőt elnyelik az árnyak.

– Szófogadatlan voltál – rótta meg Nénje Rent, aki riadtan nézett fel.

Kisbácsi felpillantott a pénz harmadik átszámolásából.

– Megkértelek, hogy ne hívd fel magadra a figyelmet – folytatta Nénje. – Szerintem ez nem olyan nagy kérés.

– Csak egy kis szelet csinált – vitatkozott vele Kisbácsi, aki mindig Ren védelmére kelt.

– Az esti szellő éjszakára viharra duzzad. Mi lesz, ha pletykálni kezdenek?

Ren lehajtotta a fejét.

– Bocsánatot kérek – mondta. – Nem fordul elő többször, megígérem.

Nénje rászzegezte a tekintetét.

– Nem bizony – értett egyet halkan. – Gorjében nem leszel benne az előadásban. Nagybácsit fogod kísérni fuvolán.

Rennek tátva maradt a szája.

– De az lesz idén az utolsó előadásunk!

Amikor visszatérnek a völgybe, fel kell majd készülniük a kemény téli hónapokra. Nem lesz több előadás, olyan legalábbis nem, mint a karavánutakon, amit új arcokkal teli nagy tömegek néznek. Az nem számított, hogy Gorje lakosai mélék és humortalanok. Ren örömmel várta, hogy legalább még egyszer felléphessen.

– Csak egyetlen hiba volt! – vitatkozott Ren, és nem érdekelte, hogy a hangja egyre magasabb. – Nem értem, miért büntetsz meg egy ilyen apróságért!

– De *tényleg* csak hiba volt? – kérdezte Nénje. Rennel ellentétben ő nem emelte fel a hangját. Sosem tette, kivéve, ha egy előadásban volt rá szükség. Ren érezte, hogy szavai pengeként hatolnak el az igazságig. *Valóban* ő hívta a fényt, pedig tudta, hogy Nénje megtiltotta.

– Csak egy kis szél... – ismételte meg Nénje. – Egy ehhez hasonló napon, amikor süt a nap, és barátokkal vagyunk körülvéve, lehet, hogy csak ennyi. A sötétség azonban a lélegzetvételnél is gyorsabban leszállhat ránk. Ez nem büntetés, Ren. Próbállak megvédeni. Mindnyájunkat.

– Mi lesz a bokáddal? – kérdezte Ren. Ha ő nem játszik, akkor Nénjének kell.

– Mire Gorjéba érünk, meggyógyul. – Nénje sóhajtott. – Hol van Nagybácsi?

– A falubeliek biztosan rábeszélétk, hogy segítsen nekik – válaszolt Kisbácsi. Rennek nem kellett ránéznie, hogy tudja, aggodalmasan ráncolja a homlokát.

– Egyikőtök menjen el érte! Hamarosan indulnunk kell.

Ren felállt.

– Majd én – motyogta, és elsietett a falu felé.

Rosszul érezte magát, de nem csak azért, mert nem játszhat a következő előadásban, vagy mert csalódást okozott Nénjének, amit egyébként mindig került. Azért, mert Nénje meg sem próbálta megérteni, miért csinálta.

Ren azonnal megbánta, amit tett, és bocsánatot kért. Nénje miért nem képes csak egy picurkát engedni? A lány sóhajtva az aljnövényzet közé rúgott egy kavicsot, aztán súlyos léptekkel továbbhaladt az ösvényen.

Ez a falu is olyan volt, mint a többi, amiben a karaván az útjai során megállt. Tele volt zsúptetős házakkal és aprócska udvarokkal. Ren kalapálást hallva egy kis sarki ház felé fordult, ahol Nagybácsi egy kővel éppen helyreütogetett egy fagerendát. Olyan magas volt, hogy csak a karját kellett kinyújtania, hogy elérje a tető alját.

A férfi mellett egy idős pár várakozott türelmesen. Amikor Nagybácsi végzett, a magasabbik férfi mélyen meghajolt Nagybácsi előtt, míg a férje egy kicsi, kendőbe hajtogatott csomagot nyújtott át neki.

– Kérem, fogadja el fizetségként ezt a szerény ajándékot! – szolt az alacsonyabb férfi. – Bárcsak valami értékesebbet adhatnánk helyette!

– Ez bőven elég – felelt Nagybácsi, és két kézzel átvette a csomagot.

Ahogy elfordult, észrevette Rent, és magához intette. A lány végignézte, ahogy hátrahúzza a kendőt, ami alól két lapos, fahéjas mézzel töltött palacsinta bukkant elő.

– Hmm – kezdett bele Nagybácsi lassan. – Ezeket eloszthatnánk Nénjével és Kisbácsival... – Felhúzta a szemöldökét. – Vagy...

– Ketten is megehetnénk – fejezte be Ren vigyorogva.

Nagybácsi rákacsintott. Átnyújtotta Rennek a nagyobbik palacsintát, és együtt elindultak a falutól keletre felvert karavántáborhoz.

– Nénje haragszik rám – mondta Ren a palacsintát majszolva. Még bosszankodás közben is tudta értékelni a belül ragacsosan édes, kívül ropogósra sütött finomságot. Nagybácsinak nem kellett elmagyaráznia, mivel haragította magára Nénjét. – Rosszul tettem?

Nagybácsi egy darabig nem felelt, pedig a palacsintája addigra elfogyott. Már a szekerek közelében jártak, amikor lehajolt, hogy felsippentsen egy virágszirmot Ren hajáról. Szélnek eresztette, és a fuvallat sebesen a hegyek felé sodorta. Ren nézte, amíg a szírom pöttyé nem zsugorodott a láthatáron.

– Van, hogy akkora érzések támadnak bennünk, hogy nem tudjuk őket benn tartani – mondta Nagybácsi, és halk, meleg hangja gyengéd hullámként borította el a lányt. – Ki kell engedni. Nincs ebben semmi rossz.

Ren szemét forró könnyek szúrták. Ez volt az, amit Nénje mint-ha képtelen lett volna megérteni. Az idősebb nő figyelmeztette Rent, hogy ne használja az erejét, de a lány nem mindig tudta megállni. Hasonló érzés volt ahhoz, ami a színpadon előtötte: azokban a pillanatokban igazán szabadnak érezte magát.

– Hoztam neked valamit – szólalt meg Nagybácsi –, de előbb... – hátrahúzódott, hogy lenézzen a lányra – hadd lássam azt az arcot, amit úgy szeretek!

Ren egy pillanatig értetlenül pislogott.

Elfejtette, hogy még mindig rajta van az álarc.

Ez nem volt olyan különleges dolog tőle. Előfordult, hogy egy-egy álarcát napokon át hordta, és csak arcmosáshoz vette le. Ez a szokás gyerekkorából maradt meg, mert az álarc viselésétől biztonságban érezte magát. Így senki sem tudhatta, mire gondol, mit érez.

Amikor Nénje tíz évvel ezelőtt magukhoz vette a völgyben, Ren kapott tőle egy álarcot, amit a lány egy évig le sem vett. Kisbácsi, aki

akkor nyolcéves volt, kigúnyolta. *Honnan tudhatjuk, hogy tényleg kislány vagy, és nem egy démon?*

Nénje ráhagyta. Nagybácsi pedig...

A férfi akkor is ugyanakkora volt, mint most, de Ren jóval kisebb. A kislány egy hónapig csak reszketett, amikor Nagybácsi belépett a szobába. Így hát a férfi távol maradt. Ren csupán az általa hagyott ajándékokból tudta, hogy ott járt: falevelekbe csomagolt makkok, érdekes szirmú virágok, lekerekített folyami kavicsok vártak rá a párnáján vagy a szandálja mellé készítve. Nagybácsi még egy csónakot is épített neki, amit a parthoz kötött, hogy Ren a hátán fekvé nézhesse belőle a csillagokat. És egy mutatványostáskát is kapott tőle, tele kellékekkel, amikkel utánozhatta Nénjét a fuvolájával és a papírlegyezőjével.

Nagybácsi volt az első, aki előtt Ren felfedte az arcát.

A patak mellett ülve bukkant rá. A férfi felpillantott a közeledésére. Gyorsan elfordult, de Ren addigra már észrevette a könnyeket a szemében. Nem értette, miért szomorú, ám később megtudta, hogy Nénjével elveszítettek egy gyermeket. Akkor csak azt tudta, hogy Nagybácsi bánatában az övé is visszhangot vet.

Megfogta az álarcát, és a férfi arcára tette, hogy akárcsak Rennek, neki is elrejtse a könnyeit. Az álarc azonban gyerekméretű volt, így Nagybácsi arcának csupán egy részét takarta el, főként a szemét meg az orrát. Olyan viccesen festett, hogy Ren nevetni kezdett, aztán Nagybácsi is. Utána a férfi magához ölelte, és Ren még soha nem érezte magát nagyobb biztonságban.

– Ezt az arcot? – kérdezte Ren, megemelte az álarcot, és kinyújtotta a nyelvét.

– Igen – válaszolt Nagybácsi, és hangjából most is olyan egyértelműen csengett a szeretet, mint azon a patakparti reggelen. – Pontosan ezt.

A férfi egy közeli kő felé intett.

– Várj itt! – mondta, majd a szekerek felé indult. Ren engedelmeskedett. Leült, és kinyújtózta a lábát. Nagybácsi pár perc múlva egy bambusztakaróba bugyolált, hosszú tárggyal tért vissza, amit a lány ölébe ejtett.

– Ajándék – mondta büszkén. – Neked.

Ren izgatottan kicsomózta a madzagot, és széthajtotta a takarót, mire egy papír napernyő bukkant elő.

Rögtön tudta, hogy Nagybácsi készítette, mert lenyűgöző darab volt. A sima nyelet megragadva a lány feltolta a rózsát. A napernyő úgy nyílt ki, mint egy virág. Gyönyörű, piros színe volt, kavargó, arany vonalakkal.

– Pörgesd meg! – biztatta Nagybácsi. Ren felállva így is tett, a piros és az arany üstökösökként mosódtak össze a levegőben, még a suhogása is csodálatos volt.

– Tudom, hogy csak egy hét múlva lesz a születésnapod... – dörögölte Nagybácsi a tarkóját.

Ren az ernyőt továbbra is a kezében tartva a nyakába ugrott.

– Imádom! Köszönöm.

Nagybácsi gyengéden letette a földre.

– Most viszont menjünk vissza, mielőtt a többieknek eszébe jut, hogy itt hagyjanak!

Ren érezte, hogy Nagybácsi mellett lépdelve enyhül a korábbi bosszúsága. Nénjének igaza van, hogy haragszik: csak Ren és a karaván biztonságáért aggódik.

Sosem volt kérdés, Ren mit választana, ha a családja jólléte és a varázsereje használata között kellene döntenie. Mindig a családját fogja választani. Ha a védelmük érdekében el kell fojtania az erejét, akkor így fog tenni.

És Nénje Ren elszántságát látva *talán* meggondolja magát, és mégis megengedi neki, hogy fellépjen. Még öt nap, mire eléri a következő állomást, ennyi idő alatt Ren bebizonyíthatja, hogy oda tudja száműzni a fényt, ahová való.

Ez a gondolat és a tudat, hogy néhány hét múlva otthon lesz a völgyben, annak hűvös téli napjaival és csillagos éjszakáival, a szerettei körében, felvidította a lányt. A napernyőjét pörgetve előrerohant, alig várva, hogy elinduljanak Gorje felé.

2. FEJEZET

SZUNHO

Az Alsó Világ

A kilencedik körzeti mithrilbánya előtt

SZUNHO HÁTRALÉPETT a kaputól, amikor a gyár kürtje figyelmeztető jelet adott, és a nagy kéményekből szárnyakként előkanyargott az éjszakai füst. Orra előtt magasabbra húzta piros, rongyos sálját. Mozdulatával meglökte a hátán hüvelyben pihenő kardot. A kürt tizenöt másodpercig harsogott, ezalatt a kémények annyi füstöt köptek, hogy a gyár felett elsötétült az ég. A fiú a zaj elültével elfordult, de a szeme sarkából még észrevette a kék szikrákat. Mithrilrészcscék.

A közelben galamb turbékolt. Szunho egy sarokig követte a hangot, amelyen túl egy fiú és egy lány álldogált a gyárfal árnyékában. A fiú vékony volt, haja ezüstfehéren csillogott. *Tag.* Szunho az első találkozásukról emlékezett a nevére. Tizenhét éves volt, mint Szunho. A füttyülő trillázás elhallgatott, ahogy Tag leengedte a kezét. A lány, Jurhi pár évvel idősebb volt. Barna, vörös csíkokkal tarkított haját pillangócsattal fogta össze hátul. Eddig behajlított térdrel támaszkodott a falnak, de Szunho jöttére talpra lendült.

– Nem voltunk benne biztosak, sikerül-e ideérned – mondta. – Hordákban mászkálnak a járőrök.

– Idefelé láttam párat – felelte Szunho, felidézve a lábdobogást és a lámpások közeledését a sötét utcákon. Az árnyak közé húzódva került el figyelő tekintetüket.

Egyenesen a nyolcadik körzetben elvégzett rablómunka után jött ide. Ha elkapják, és nincs papírja róla, mit keres Közvárosban, börtönbe vetik. Kockázatos dolog egy éjszaka alatt két nagy munkát is elvállalni, de Jurhi aznap reggeli hírnöke magas fizetséget ígért.

– Szunho, megsérültél! – Jurhi Szunho nyaka felé nyúlt, mire a fiú ösztönösen hátralepett. Biztosan megkarcolták a rablás során.

Jurhi felhúzta a szemöldökét, aztán elvette a kezét.

– Bocsánat. Csak megszokás. A zárkózott, érzelmileg elérhetetlen fiúk a gyengéim.

Tag a háta mögött enyhe grimaszt vágott.

Szunho egy hónapja ismerkedett meg velük, amikor azzal bízták meg, hogy árut csenjen egy piti gengsztertől. Jurhi szavaival élve csak *mohó szemétládáktól* loptak, *akik megérdemlik, a szemetek*. Egyikük sem volt ügyes közelharcban, ezért hirdették meg a zsoldosi állást.

– Ránézek a robbanóanyagokra – motyogta Tag. A fal mellett guggolva félrehúzott néhány borostyánindát, hogy szemügyre vegye a két időzített tartálybombát.

Szunho gyomrába nyugtalanság költözött. Eddig csak alacsony kockázatú megbízásokat kapott, a száren mithrilgyárból való lopás azonban teljesen más nagyságrend volt. Ha elkapják őket, a börtön-nél sokkal rosszabb sors vár rájuk.

Jurhi a kabátzsebébe nyúlva egy tekercset húzott elő, és egy csuklómozdulattal le is tekerte. Épületeket ábrázolt egy tágas területen,

illetve az őráratokra és a megjelölt helyszínek közötti utak időtartamára vonatkozó jegyzetek is szerepeltek rajta.

– Innen – mutatott Jurhi az északkeleti sarokra, a falon kívüli helyzetükre – ide kell eljutnunk. – Ujját a gyártelep hátsó részében álló legnagyobb, *X*-szel jelölt épületre tette.

– Mi van ott? – kérdezte Szunho.

A lány kacscintott, feltekerte a térképet, és visszadugta a kabátjába.

– Nemsokára megtudod.

Még volt idő kihátrálni, de akkor nem kapja meg a fizetséget, amit Jurhi megígért. Szunho megigazította a pántot, hogy a hüvelyre húzott táskában rejtőző kard stabilabban feküdjön a hátán. A sűrű füstbe burkolózó gyárfal tetejére emelte a tekintetét.

– Most figyelj! – szólt oda neki Jurhi. A fiú éppen idejében fordult meg, hogy elkapja a felé hajított grapnelt, vagyis horgos kötelet lövő puskát. – Tudod, hogy kell használni, ugye? – A lány választ sem várva felugrott Tag hátára. A fiú célzott és lőtt, a horog a fal teteje közepében fúródott be. Aztán megnyomta az eszköz gombját, a kötel behúzódott, és ők felsuhantak, majd át a fal túloldalára. Szunho Tag horgától balra célzott, és meghúzta a ravaszt. A horog berepesztette a betont, a fiú pedig megszorította a grapnel fogantyúját, amikor a kötel felrántotta. Éppen akkor landolt guggolva a fal tetején, amikor a gyár kürtje ismét hosszan felharsant, és a kéményekből megint füst kezdett gomolyogni.

Leereszkedett a másik oldalon, és egy magas ládából álló torony mögött csatlakozott Taghoz és Jurhihoz. Jurhi az ajka elé emelte az ujját. A ládák közötti résen át látták, hogy két biztonsági őr éppen körbejár, lámpásaik fénye groteszk árnyakat vetített az épületek falaira.

Füstsűrűs maszk volt rajtuk, az oldalukon szabványméretű rövidkard lógott. Hangjuk elszűrődött Szunhóéig, és a fiú összerakta a beszélgetésük foslányait: a nyolcadik körzetben most nyílt egy téstaetterem, és úgy tervezték, hogy a műszak után bekapnak ott egy késő esti vacsorát.

Az örök elhaladtak egy sikátor bejárata előtt, lámpásaik megvilágították a keskeny rést, mielőtt a sarkon befordulva eltűntek.

– Láttátok? – kérdezte Jurhi. – Egyenesen átvágunk. Ez a legrövidebb út.

Némán előbújtak a ládák mögül, átrohantak a nyílt téren, majd be a sikátorba. Itt sűrűbb volt a füst, hiszen beszorult az épületek közé. Jurhi lekapcsolt egy maszkot a szerszámövről, és az arcára csatolta. Két finomító között haladtak, ahol a mithrilből tiszta rudak készültek, a maradék anyagot pedig kiselejtezték. A sikátorban szétdobált mithrildarabok heverték, Szunho vigyázott, nehogy belerúgjon az egyikbe, és felhívja magukra az örök figyelmét.

Noha csak egy pillantást vethetett a térképre, ennyiből is sikerült megjegyeznie a gyár elrendezését. Az összesen hat finomítót hármával egymás mellé építették, a telep elejére, a raktár pedig hátul, a Közvárosba vezető kapu közelében állt.

A sikátor végénél kivárták, hogy az örök elhaladjanak, ami nem volt nehéz, hiszen lámpásaik elárulták a helyzetüket. Senki sem szólt. Tudták, hogy minden oldalról veszély les rájuk: számos lámpás világított a három finomító körül párosan járőröző férfiak kezében. A hármas az utolsó sikátor végén várakozott, már szinte kijutottak, amikor az egyik beugróban kinyílt egy ajtó. Egy füstsűrűs maszkot viselő őr lépett ki rajta.

A férfi Szunhót megpillantva a fiú felé vágott egy addig elrejtett törrel. Szunho elhajolt a támadás elől. Előretörve megragadta az őrt

a maszkjánál fogva, és a falhoz verte a fejét. A férfi ájultan rogyott a földre.

Tag besurrant a nyitott ajtón, aztán pár perc múlva vissza is tért. Megrázta a fejét. Más nem volt az épületben.

– Ha szerencsénk van, egy darabig nem fog hiányozni senkinek – mondta Jurhi, miközben levette az álarcát. – Picsába!

Szunho követte a pillantását a férfi vállán díszelgő emblémára: galambéhoz hasonló tollas, széttárt szárnyakat ábrázolt.

– Mit keres itt egy száren katona?

A jelképet bámulva Szunhónak égő érzés futott végig a kulcsontján, aztán fel a nyakán. Gyorsan a sáljához emelte a kezét, és megkönnyebbülten érezte, hogy nem mozdult el.

– Megszakítsuk a küldetést? – kérdezte Tag halkán. – Többen is lehetnek.

– Ne! – válaszolt Jurhi rövid szünet után. Arcán izzadságcsepp csorgott. – Már túl késő.

Szunho örködött, amíg Jurhi és Tag visszavonszolták a férfit az épületbe. Vállkorzéseket csinált, és a karját nyújtogatva próbálta enyhíteni a tagjaiba gyűlt feszültséget. Elméjében gyökeret vert a gyanú, miután hallotta, milyen szót használt Tag a tevékenységükre.

Nem munka, hanem *küldetés*.

A tolvajok visszahúzódtak a sikátorba, és becsukták maguk mögött az ajtót.

Jurhi térképe szerint most már egyenes út vezetett át a turbina-mezőn. Azon a környéken nem jelölt járőrutakat, így a raktár távoli fényeit követve kocogásra lassítottak. A nyílt, széles teret csak az óriási turbinák törték meg itt-ott. Rotorjaik szüntelenül zümmögve termelték a gyárat üzemeltető energiát. Kétszeres hasznót hajtottak: a rotorok az energiatermelés mellett a kéményekből ömlő füstöt

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

is elfűjták Közvárosból a Külső Kör felé. Szunho a felhőkre gondolt. A kék, méreggel átitatott felhőkre.

Aki azt állította, hogy az Alsó Világban nincsenek felhők, tévedett, gondolta komoran.

– Azt hittem, a katonaságnak tilos közvetlenül a mithrilbányákkal üzletelni – jegyezte meg Tag mellettük lépdelve. Az alacsonyabb fiú nehezen lélegzett a maszkja alatt, de nem lassított.

– Az informátorom azt mondta, hogy a miniszter, aki ennek a gyárnak a tulajdonosa, korrupt, habár ez nem szokatlan – felelte Jurhi kemény kacajjal. – Lehet, hogy engedi őket hozzáférni a mithrilraktárakhoz, és cserébe pénzt kap a száren katonaságtól.

Tíz évvel ezelőtt, Szárenija királynőjének és az örökösének a halála után káoszba sülyedt az alsó és a felső világot is kormányzó Lebegő Tanács. Ez alatt az idő alatt történt, hogy a száren sereg Ildzsин tábornoka hatalomra emelkedett, nagyobb hatalomra, mint amit korábban a királynő és a tanács szolgálatában a magáénak tudhatott. Hét éven át erősítette Szárenija hadseregét, elsősorban azzal, hogy mithrilt kezdett használni a flotta meghajtására, és egy sor kegyetlen hadjáraton keresztül kiterjesztette a birodalom határait. Először a környező királyságokra, aztán az északon fekvő Volmar nagy császárságára.

A tanácsban ülő nemesek azonban tartani kezdtek a tábornok felhalmozott vagyonától és megnövekedett befolyásától, ezért három éve egy törvénnyel megtiltották, hogy a katonaság ellenőrizetlenül hozzáférjen a mithrilhez. A sereg légi járműveinek meghajtására szolgáló, rögzített mennyiségen kívül a mithril elosztása a magánszektorhoz került, és hajós körutazásokra meg magángépek üzemeltetésére használták az anyagot, ami kedvezett a nemeseknek, hiszen őket csak a saját zsebük kibélelése érdekelte.